

1561 30. Marts 1889: 1. Beh. af Lovf. om Ulykkestilsf. ved Maskiner m. m. 1562

deres Side, som frygte for, at den private Industri skulde blive generet for meget ved Loven, er der efter min Mening aldeles ingen Grund til at nære Betænklichkeiten, thi naar man undtager saadanne rene Smaa-ting som det, den næstsidste Taler (H. Sorgenfen) gjorde opmærksom paa i 2. b., saa er Lovforslaget ellers ikke i det andet Thing undergaaet andre Forandringer end dem, som gaar i den modsatte Retning. Den Gene eller de Vaand, som det oprindelige Forslag paalagde privat Industri, er ikke strammet ved den Behandling, som det er undergaaet i det andet Thing, men tværtimod ere Vaandene løsnede, og har man kunnet gaa ind paa det, som Landstinget gif ind paa, da Forslaget sidst var under Behandling her, i denne Retning, har man overvundet de Strupler, man da havde med Hensyn til, at den private Industri skulde generes ved Lovens Gjennemførelse, tror man ikke at behøve at annullere de Afgjørelser, man den Gang kom til, saa er jeg ganske overbevist om, at fra den Side behøver man ikke at frygte. Net, den Betænklichkeit, jeg skulde nære lige overfor Forslaget, gaar i den helt modsatte Retning, nemlig i den Retning, at det forekommer mig tvivlsomt, om Forfisterne ere stramme nok; men det er mit bestemte Indtryk, at man ikke opnaar Noget i den Retning ved at vente. Det har været meget vanskeligt at faae Forslaget saa vidt, som det nu er kommet i den Retning. Det, man har haat at hjæmpe imod, det har netop været det, at Loven mulig skulde blive til for megen Gene for den private Industri og især for Landbruget, og derfor er der, som sagt, slet mange Væmpelser. Hvad de af dem erede første Taler (Euxen) fremsatte Bemærkninger med Hensyn til § 3. sidste Stykke angaar, skal jeg baade med Hensyn til § 3. sidste Stykke og med Hensyn til § 2. sidste Stykke udtale, at det slet ikke er min Frygt, at man skulde gaa Maskineerne for nær; thi jeg anser det for afgjort, at § 16, som omtaler Recurs til Justitsministeriet, gjælder baade sidste Stykke af § 3 og sidste Stykke af § 2. Det, som jeg er mere bange for, er, at Tilshuset skal indrømme alt for store Væmpelser. Hensynet til, at Eierne ikke skulle blive gaaede for nær, er ligesaa fuldt tilfredsstillt her i dette Lovforslag, som det var i det Lovforslag, der sidst blev vedtaget

her i dette Thing. Hvad dernæst Erstatningsansvaret angaar, er det ogsaa blevet lempet paa en for den private Industri mindre farlig Maade, end den, som oprindeligt var foreslaaet. Man er ogsaa i det andet Thing gaaet videre i Omhed over den private Industri og Arbejdsgiverens Interesse, end dette Thing lagde for Dagen; thi dette Thing vedtog Regjeringsforslaget i sin Tid med Hensyn til Erstatning; for Resten skal jeg blot minde om, at der allerede den Gang i dette Thing fremkom en lignende Betænklichkeit, som siden gjorde sig stærkere gjældende i det andet Thing, nemlig Betænklichkeit imod at lægge et saa stort Erstatningsansvar paa Arbejdsgiveren; som Lovforslaget gif ud paa. Men som sagt fra Arbejdsgivernes Standpunkt er der ikke nogen Grund til at beklage sig over de Forandringer, som ere foregaaede i det andet Thing, ligesaa lidt med Hensyn til Erstatningsansvar som i andre Retninger. Forjaavidt man udtaler ganske i Almindelighed mod dette Lovforslag, at det ikke vil formindste Ulykkestilsfældenes Antal, men at de ville forekomme herefter som før, kan jeg dertil kun svare: Naturligvis; men Lovforslaget vil forhøjbentlig medføre, at de forekomme en Del sjældnere. Ingen Lov kan stille sig den Op-gave at udrydde saadanne Under helt. Hvilken Straffelov man giver, saa veed man jo meget godt, at de Forseelers, der er Tale om, ville fremkomme alligevel. Man giver ingen Lov i en saa naiv Tro, at man der-ved opnaar en absolut fuldkommen Tingenes Tilstand; det opnaar man aldrig her i Verden. Man er glad over blot at bevirke, at det, man vil forebygge, sjældnere ind-træder. Men der kan heller ingen Tvivl være om, at de Forsigtighedsregler, dette Lovforslag foreskriver med Hensyn til Maskiners Indretning og Brug, maa virke gavnlig i den Retning, at Ulykkestilsfælde ville tage af. Jeg kan derfor ikke Andet end ud-tale, at det fra mit Standpunkt, staar som et meget farligt Experiment ikke at tage Forslaget, saaledes som det nu foreligger, og saaledes som det nu kan faas. Jeg be-klager kun, at man ikke har kunnet gaa videre i Retning af at stærpe Reglerne. Dog er jeg meget bange for, at skal denne Sag ved-blive længere at forhandles, komme vi endnu videre hørt fra, hvad vi maa anse for rigtig.